

[Lysholt Hansen.]

vi har afgivet, på en anden måde, end den var tænkt. Jeg vil derfor gerne have lov at sige, at jeg mener mig fuldt berettiget til den udlægning, jeg har foretaget. Jeg vil gerne understrege, at det var et initiativ fra medlemmerne hr. Damsgaard, hr. Thestrup og fru Grethe Philip, der førte til, at vi for første gang lavede en fællesbetænkning; jeg havde faktisk ikke troet, det var muligt. Det var et initiativ, disse 3 partier tog; de kom til mig og spurgte, om vi ikke kunne forhandle om disse ting, og jeg sagde: selvfølgelig — fordi jeg finder det rigtigt og rimeligt, at finansudvalget placerer sig i den økonomiske politik og den økonomiske debat på den rigtige måde. Man kom så til mig med et oplæg, hvori man ganske klart gav udtryk for sin hidtidige politik — det vil jeg gerne sige — nemlig at man frygtede, at statens udgifter ville stige væsentligt hurtigere end produktionen, og man sagde også — nu jeg har papiret liggende — :

„Vil stigningen i statens udgifter vedblive at være så meget stærkere end den tilsvarende stigning i produktionen, må man derfor befrygte, at staten fremover vil beslaglægge en stadig stigende del af produktionsresultatet“.

For en ordens skyld og for historiens skyld vil jeg gerne oplyse, at jeg omgående sagde: det kan vi ikke acceptere, det er vi ikke enige i. Fru Grethe Philip sagde i øvrigt det samme, det vil jeg da gerne tilføje for en ordens skyld.

Derefter sløjfede de to partier omgående frygten og sagde: vi forudser — og deri ligger sandelig noget helt andet — at den udvikling, vi er inde i, hvor statens udgifter stiger stærkere end produktionen; vil finde sted. Det er noget andet end at frygte det. Hvis man havde fastholdt den linje, at dette var at frygte, og at det ville have de forfærdelige konsekvenser, så var man på den gamle linje. Den strøg man — og jeg vil da gerne sige lykkeligvis — uden ret meget forhandling; man strøg det, som det for os var væsentligt at få strøget, og derfor

har jeg lov at sige, at jeg mener, man fra V og Ks side — hvad jeg glæder mig over — har forladt denne golde og negative indstilling: vi må frygte det, som vi simpelt hen ikke kan komme uden om.

Jeg har gerne villet sige dette, og jeg håber, man vil give mig ret i, at der i højeste grad er en ændret politik fra de to partiers side i den tillægsbetænkning, der ligger her.

Thestrup: Jeg skal bestræbe mig for at følge formandens henstilling om at få debatten afsluttet hurtigt.

Jeg håber, at finansministeren får ret i sine betragtninger om, at den finanspolitik, han fører, vil fastholde den fulde beskæftigelse; vi er alle enige om vigtigheden heraf. Vi er måske ikke alle så sikre på, i hvilken grad det vil lykkes. Jeg gentager mine udtalelser om, at de store udgifter, vi står over for, må medføre, at vi til gengæld søger gennem rationaliseringer at få betydelige besparelser. Derfor vil vi naturligvis stadig søge besparelser ved behandlingen af de enkelte forslag — altså det, som vi her under debatten har kaldt den gammeldags sparsommelighed på statsbudgettet. Men jeg indrømmer, at det er min erfaring, at det er begrænset, hvad der kan nås ad denne vej. Derimod tror jeg, der kan nås overordentlig meget ad den anden vej.

Jeg takker økonomiministeren for hans udtalelser om rationaliseringen på personaleområdet. Jeg gentager, at man bør interessere sig for at afskaffe tidkrævende arbejde, hvor det lige så vel kan udføres gennem lettere fremgangsmåder, og jeg henviser endnu en gang til det eksempel, jeg fremdrog — jeg tror ikke, der er sket nogen forandring her — opkrævningen af for sent indbetalte afgifter til radio og TV; det sker på en meget besynderlig og uhensigtsmæssig måde gennem straffesager, i stedet for at det kunne ske gennem en ganske almindelig udpantning.

Jeg sagde til ordføreren for SF, hr. Skræppenborg-Nielsen, at jeg gik ud fra, at SF ville stemme for finanslovsforslaget. Jeg